

[Aase Olesen]

måske i virkeligheden et spørgsmål, man skulle rette til formanden, for det har noget at gøre med vores arbejdsvilkår. Det er et hestearbejde, hr. socialminister, at skaffe de ting selv, og alle mine spørgsmål går i og for sig på, at det ikke har været muligt at skaffe dem med den tid, der er til rådighed. Hvorfor lægger man dog ikke et nogenlunde velbearbejdet materiale frem for ordførerne, sådan at de har mulighed for at medvirke til det, ministeren ønsker sig, nemlig at få gennemført dette lovforslag meget hurtigt?

Jeg må sige, at jeg deler den socialdemokratiske ordførers betænkelighed med hensyn til, om dette forslag kan nå at komme igennem inden sommerferien. Det skal ikke komme an på os – forstået på den måde, at det ikke er udtryk for vrangvillighed – men vi vil altså meget gerne have disse ting undersøgt grundigt, sådan at vi får lidt mere styr på tingene.

(Kort bemærkning).

Qvist Jørgensen (S):

Blot en lille bemærkning i anledning af fru Aase Olesens, synes jeg, meget kvalificerede kritik af ikke at have modtaget nævneværdigt materiale. Derom kan jeg oplyse to ting.

Den ene er, at nogle af os har været så heldige at vide, at der eksisterer et materiale, og har rekvireret det, således at vi kan forvente, at det kommer i socialudvalget meget snart, men det nåede altså ikke frem til denne dag.

Den anden ting er, at man ved den lille aktion opdagede, at det materiale, vi spurgte efter, ikke var det, vi havde tænkt os at vi skulle have. Det betyder, at vi i socialudvalget må fremsætte ønske om mere og mere materiale. Som jeg sagde i mit første indlæg, skal vi nok bruge meget materiale, for der er mange parter, der har udtalt sig, og der er mange parter, der venter på at komme til at udtale sig igen.

Birgith Mogensen (CD):

Når vi i det hele taget er nødt til at ændre og justere reglerne om børns og unges døgnophold uden for eget hjem, er der stærke bevæggrunde: loven har ikke virket efter hensigten, udviklingen er praktisk talt løbet fra loven. Det har bl.a. medført, at kommu-

ner og amter ikke er enige om byrdefordelingen. Det har medført, at alt for mange døgninstitutioner er blevet nedlagt, og det har på mange måder vist sig at virke negativt med hensyn til lovens formål.

Den væsentligste ulempe er, at mange dygtige fagfolk med specialviden og erfaring i denne vigtige resocialiseringssektor nu er spredt for alle vinde. I stedet for at anbringe børn og unge i de nu nedlagte amtskommunale døgninstitutioner har de fleste kommuner valgt tilsyneladende billigere alternative anbringelsessteder. Familieplejen har efter CDs mening været prioriteret alt for højt, idet positive resocialiseringsresultater ad denne vej i gennemsnit slet ikke ligger på højde med de professionelle døgninstitutioners resultater, og det er vel egentlig meget naturligt, når det drejer sig om de vanskeligste tilfælde.

Jeg mener ikke, at familieplejen bør reduceres meget kraftigt, men jeg ønsker, at fremtidens familieplejemennesker bør eksamineres så godt, at man kan være sikker på, at de er i besiddelse af de nødvendige kvalifikationer, der gør det muligt at opnå en tilfredsstillende resocialisering af de enkelte børn og unge.

Det er min erfaring, at tilsynet med plejefamilier, kollektiver og lignende resocialiseringsprojekter bør strammes op. Efter min mening drives mange af nævnte private kollektiver på en måde, hvor den forretningsmæssige side af sagen er alt for egopræget – dermed ment, at det egentlige, nemlig resocialisering, er blevet sekundært. Hvad sådanne fejlplaceringer fører til, er indlysende for enhver, og i denne forbindelse tænker jeg især på sprit- og stofmisbrugere. Det er desværre en kendsgerning, at alt for mange af de unge, der anbringes i disse kollektiver, i utide rejser eller flygter fra de primært profitprægede kollektiver. Derfor er udvælgelsen af anbringelsessted en meget vigtig opgave, og som sagt: et noget strammere tilsyn på hele privatplejeområdet er tiltrængt både af menneskelige og af økonomiske grunde.

Det er lettere at forebygge end at helbrede, og hvis socialstyrelsen gennemfører nævnte krav, så vil CD anbefale, at en meget stor del af børns og unges resocialisering varetages af de såkaldte familieplejere, men – og det skal siges med vægt – vi skal have et passende antal regionale, professionelt ledede døgnin-